

32

IN NOMINE JESU!
EXERCITATIONUM ETHICARUM
DISPUTATIO XL

De

LIBERALITATE

Quam

PRÆSES

M. JOHANNES *Deutschman*

Jütrebocensis Saxo.

ET RESPONDENS

JOACHIMUS CHRISTIANI, Neo-Brandenburgensis Marchicus

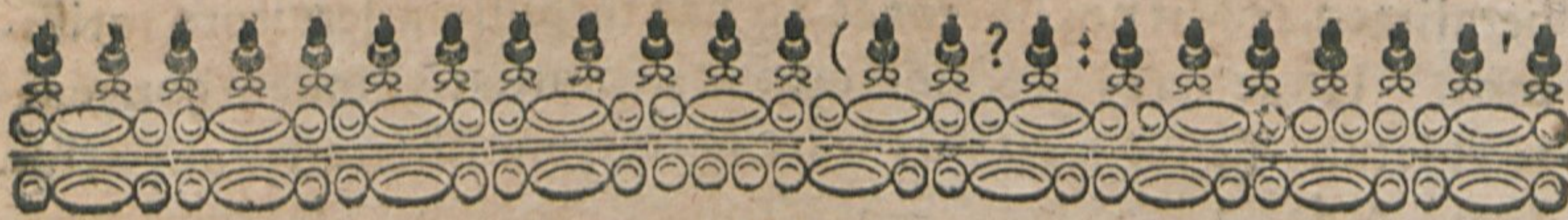
publice proponunt

Ad d. 15. Novemb. Horis pomeridianis
In Auditorio Minori.

WITTEBERGÆ,
TTPIS JOHANNIS HAKEN, M.DC.LL

I. N. J.

EXplicatis virtutibus, quæ in bonorum corporis perfectione consistunt; ad eas jam recta viâ progredimur, quæ bonorum fortunæ cursum dirigunt & perficiunt. Duo a. fortunæ bona sese potissimum nobis offerunt, *divitiæ* scilicet & *honores*. In utrisq; coercendis & componendis virtutes sunt occupatæ. Cum a. *divitiæ* vel sint mediocres, vel majores; circa illas versatur *Liberalitas*, circa has *Magnificentia*. De illâ hæc vice sumus acturi.

2. Cum de quæstione, *An sit*, nullum possit oriri dubium; siquidem reclamaret ipsa experientia & Ethicorum omnium *ὁμοψήφια*; cumque etiam de iis, quæ sensibus sunt obvia, nequaquam sit dubitandum; eam præsupponimus, & statim nos ad ipsam definitionem convertimus. Definitur autem *Liberalitas*, quod sit virtus moralis, quæ servat mediocritatem in pecuniis modicis dandis & accipiendis.

3. Definitionem sequitur *Definitionis explicatio*. Continet autem ea partim *Definitum*, partim *ipsam declarationem*. Definiti enodatio tribus absolvitur membris: (1) *Etymologia*: Secundum hanc liberalitas dicitur à *libertate* seu à *libero*. Denominatio hæc desumpta est. (1) à *Subiecto*, quia hæc virtus dignissima est homine libero, & ingenuo, neque inservilibus reperitur subiectis. (2) *Ab Objecto*, quia circa res honestas & liberas versatur. Non enim is liberalis censendus est, qui coactè aut ob alias causas solet erogare eleemosynas, sed qui ex liberrima voluntate beneficentiam aliis exhibet. (3) *Ab effectu*: quia hæc virtus à servitute divitiarum, plusquam Ægyptiaca, nos vindicare & in auream libertatem asserere solet. Quid enim aliud est avarus, quam divitiarum servus? Unde *Sophocles* dicit *Φιλάργυρον τὸ μὲν βαρβάρων γένος*. h. e. Avarū esse, turpissimum barbarorum genus est. Et *Cicero* inter alia mancipiorum genera etiam avaros recenset *Parad. 5*. Nam si omnia obediunt pecuniæ, avari vel maximè eidem dicuntur obedire & inservire, ut rectè scribat *Virgil*. *Auri sacram famem Mortalia pectora cogere*. Li-
A bera-

beralitas a. reddit nos liberos & ab hac turpissima servitute tutissimos. Unde verè ipsi & libertatis & liberalitatis nomen convenire videtur. (4) *ab exercitio*: Dare & accipere libertatis sunt actus. Jam a. & datio & acceptio sunt actiones liberrimæ. Dat vir liberalis liberè, quia dat ex virtutis amore; dat liberè, quia dat expeditè & promptè; dat liberè, quia dat sine omni recompensatione. Si autem datio est libera, etiam acceptio est libera. Vulgo quidem dicitur: *Beneficia accipere est libertatem vendere*. Sed hæc non attendit vir liberalis, qui non propter utilitatem, sed honestatis gratia suas spargit divitias. Emerere, & vendere non sunt virtuosorum, sed mercatorum. (5) *à proprio*; quia dat libenter & sine omni dolore, ἡδέως καὶ ἀλύπως. Nam quemadmodum hominis est liberi semetipsum regere, ire quo velit, redire unde velit; Ita quoque viri est liberalis, libere cuivis dare, & quidem maximâ cum voluptate sine omni dolore. (6) *à reliquarum linguarum consensu*. Græcis ἐλευθεριότης liberalitatem significat; ἐλευθερία autem & libertatem & liberalitatem denotat. Utrumque tamen dicitur ἀπὸ τῆς ἐλευθερίας quod latinis liberum dicitur. Huic collacteum est, quod Germanis hæc virtus appelletur *die freygebigkeit* / quæ vox non aliunde, nisi à *libera donatione* suam habet originem, cum id clarissime apices & syllabæ videantur sonare & probare.

4. (2) *Homonymiâ*. Sumitur vox liberalitatis. (1) *populariter* pro quavis pecuniæ erogatione, quæ à quibusvis sine circumstantiarum respectu instituitur, interdum etiam justo largius. Sic vulgus etiam prodigos appellitare solet liberales. (2) *Generaliter*; quatenus significat omnem donorum distributionem, quæ fit legitimo modo. Qua ratione includit Magnificentiam. Sic liberalitas tribuitur DEO. *Officium*, inquit *Seneca* lib. de beneficiis, *liberalitatis est, omnipotenti dare, Deos imitari. Si Deos imitaris, da etiam ingratis, nam & sceleratis sol oritur & piratis maria patent. &c.* Sic liberalitas etiam dicitur virtus viro principe digna, ut *Corn. Nepos* de Cimone plurima liberalitatis officia recenset, quæ potius ad Magnificentiam spectare videntur. (3) *specialiter* pro habituali medioerium pecuniarum erogatione, in qua certus circumstantiarum ordo attenditur: & ita quoad secundam alijs virtutibus, quoad postremam significationem Magnificentiæ liberalitas contradistinguitur.

5. Sy

5. *Synonymiâ*: Varias n. hæc virtus apud autores sortitur appellationes, quales sunt *Beneficentia, Benignitas, Benevolentia, Parsimonia, largitas, Munificentia, facilitas* &c. Item *εὐεργασία, ἀντιπραξία*, & quæ alia elogia passim apud Latinos & Græcos autores sunt obvia.

6. *Definitio* constat tum *genere & differentia*. *Genus* est *virtus moralis*. *Virtus* dicitur (1) *ab objecto*. Nam circa talia versatur objecta quibus facillime abuti solent homines. Jam a. bene uti iis, quibus abuti possumus, ad virtutem pertinet. (2) *à proprio*. Ardua n. & difficillima res virtus est. Sed & hæc maximam parit difficultatem facultates maximo labore & sudore partas alijs distribuere. (3) *à divino elogio*. Nam & sacræ & profanæ literæ multæ sunt incelebranda & cõmendãda liberalitate, ut inde colligere sit promptissimum aliquid divinitatis & excellentiæ in eadem latere. (4) *à duplici extremo*: Nam ubicunq; duo dantur extrema, alterum in excessu, alterum in defectu, ibi datur mediocritas. Atqui circa mediocres divitias datur in excessu prodigalitas, in defectu avaritia. E. Aliàs probationes brevitatis ergo hic omittimus, quales sunt à virtutum definitione, divisione &c.

7. *Moralem* esse patet. (1) *ex ipsa appellatione*. Sicut enim libertas potissimum in moribus & actionibus conspicitur; ita etiam liberalitatis virtus non nisi moralis censeretur debet. Dicitur etiam *Beneficentia, Munificentia*. Facere autem, in moribus consistit. (2) *ex liberalitatis exercitatione*. Actus liberalitatis non sunt interni, sed externi. Nam dare & accipere propria sunt viri liberalis officia, neutrum autem extra mores potest ulla ratione constitui. (3) *ex divitiarum consideratione*. Divitiæ enim sunt materia circa quam occupata est liberalitas. Jam autem divitiæ extra hominem sunt constitutæ, ut illas solis externis moribus homo, vel dare, vel accipere possit.

8. *Differentia* desumitur tum à *formali* tum à *Materiali*. *Materiale* est *internum & externum*. Dicitur enim in definitione, quod liberalitas versetur circa pecunias modicas nimirum, partim eas interius appetendo, partim exterius administrando. *Internum* igitur *objectum* est ipsa *cupiditas divitiarum*; quod probatur. (1) *à liberalitatis conditione*. Est enim liberalitas bonum interius, bonum a-

A 2 nimi,

nimi, ut ergo interius aliquod objectum habeat necessum est. (2) *A virtutum consideratione*. Omnes enim virtutes in affectibus dirigendis & conformandis sunt occupatae; cum affectus in Ethicis sint materia circa quam virtutes versantur: Jā, quia liberalitas est virtus, habebit etiam affectum aliquem, quem corrigat & dirigat. (3) *ex oppositorum cum mediocritate conformitate*. Nam circa quod extrema versantur, circa illud etiam ipsa mediocritas occupatur. Atqui e. g. avaritia non tantum externus pecuniarum raptus, sed etiam internus earundem appetitus est. Hinc dicitur *Φιλαργυεία*. Quæ vox amorem seu cupiditatem divitiarum notat. E. etiam liberalitas circa interiorem appetitum occupatur. (4) *A cupiditatis hujus veritate*. Verè enim talis pecuniæ cupiditas hominibus ingenita est, cum secundum *Plin.* l. I. Ep. 6. homines ad custodiam pecuniæ restrinxerit. Et ut habet *Terent. in Andr.* Omnes sibi melius esse malint, quàm alteri. Hinc omnino opera danda est, ut hanc cupiditatem ita moderemur, ne vel in excessu vel in defectu aberremus, sed pecuniam, ut decet, diligamus & retineamus, pecuniam etiam, ut par est, erogemus & distribuamus.

9. *Externum objectum* sunt τὰ χρήματα. Circa hoc potissimum 2. notandæ sunt quæstiones: (1) *An τὰ χρήματα* sint legitimum liberalitatis objectum? Affirmativam una cum Aristotele probamus. Ille probat triplici potissimum fundamento: (1) *ab Adjuncto*: Nam propter quam rem laudatur vir liberalis, illud etiam objectum liberalitatis constituit. Atqui propter rectam pecuniæ administrationem laudatur vir liberalis. Ergò. Major constat; quia laus virtutis proprium est; à proprio autem ad ipsam rem argumentari omnino concessum est. Minorem probat *Arist.* l. 4. c. I. *Laus*, inquit, *hominis liberalis non versatur in rebus bellicis, neq; in ijs, quibus commendatur temperans, neq; rursus in judiciis: sed in dandis accipiendisq; pecuniis.* (2) *Ab utroq; extremo*. Objectum enim extremorum etiam est objectum mediocritatis seu virtutis. Sed extrema Liberalitatis peccant circa pecuniam. Ergò &c. Majoris firmitas clara est, quia idem est materiale extremorum & mediocritatis, diversū a. formale. Si n. aliud esset extremorum, aliud mediocritatis objectum, non esset extremorum mediocritas virtus, nec excessus & defectus

defectus essent mediocritatis extrema ; quod tamen est absurdum. Minor est Aristot. d. l. Porro, inquit, Profusio & illiberalitas seu avaritia sunt circa pecuniam, excessus & defectus. Atq; illiberalitatem quidem semper ijs adscribimus, qui nimium sunt pecunie studiosi. Avarus autem propriè is videtur esse, qui uno affectus est vitio, nimirum eo, quod est rem familiarem perdere ac dilapidare. (3) ab Efficiente. Quæ virtus facit, ut rectè pecuniis utamur, illa etiam circa pecuniam versatur; quia cujuslibet rei verus usus proficiscitur à propria ejus virtute, cum alias omnibus rebus, quarum usus aliquis est, & rectè & perperà uti possimus. Atqui liberalitas hoc ipsum præstat. Ergò. His subjungimus & ipsius Aristot. testimonium ex l. 8. Eth. c. 1. *Ecquis, inquit, usus est divitiarum & abundantie sublatâ beneficentia?*

10. (2) *Quid potissimum τῶν χρημάτων appellatio h. l. denotet?* Res non sumitur h. l. pro pecuniâ proprie sic dictâ, quæ significatur moneta, Regis vel principis alicujus sigillo ornata & ad rerum commutationem deputata ac confirmata. Sed τῶν χρημάτων nomine omnes possessiones & facultates, quæ usui esse & pecunia æstimari possunt, intelliguntur; id quod patet. (1) *ex originatione, χρέματα ἀπὸ τῆς χρήσεως* ab usû ipsam sortiuntur appellationem. Unde etiam ea omnia conjungunt, quibus in vita uti possumus. (2) *à Liberalitatis descriptione: Liberales igitur erunt, inquit Cicer. l. 2. Off. qui suis facultatibus aut captos à prædonibus redimunt, aut as alienum suscipiunt amicorum causa, aut in filiarum collocatione adjuvant aut opitulantur, vel in re quarendâ, vel augendâ.* (3) *ab Aristotelis approbatione: inquit ipse d. l. χρέματα ἢ λέγομεν, ὅσων ἡ ἀξία νομισματι μετρεῖται.* Quo spectare videntur agri, domus, tauri, prædia & aliæ possessiones. (4) *ex absurda consecutione.* Si enim solâ pecunia esset objectum liberalitatis, hic non esset liberalis, qui nudis vestimenta, famelicis alimenta, aut aliis alia charitatis officia exhiberet; quod tamen maximè esset absurdum.

11. *Formale liberalitatis consistit partim in objecti tractatione, partim in mediocritatis observatione. Illa penitus est necessaria & conspicitur partim in dando partim, in accipiendo: (1) à divitiarum conditione.* Dupliciter enim possunt considerari, vel ratione κτήσεως vel ratione χρήσεως, l. ratione possessionis, vel usurpationis. Ut

A 3

enim

enim κτήσις respicit divitiarum λήψιν ἔ Φυλακὴν : ita earundem
χρησις respicit τὴν δόσιν καὶ δαπάνην. (2) ab extremorum consideratio-
ne, Avarus enim dicitur non tantum is, qui nihil dat, sed etiam
qui plus accipit, quàm decet, qui omnia undiq; corradit, ut pluri-
ma bonorum possideat. Ita eadem ratione is, qui in accipiendis di-
vitiis modum observat, erit liberalis, quàm qui in pecuniarum di-
stributione certas circumstantias solet attendere. (3) ex Aristotelis
testimonio, qui dicto loco scribit liberalitatem esse virtutem ἐπι δό-
σιν χρημάτων καὶ λήψιν circa dandas & pecunias occupatam.

12. Annotandum tamen h. l. quod liberalitas potius in dandis
quàm accipiendis divitiis sit occupata, idq; confirmatur (1) ἀπὸ τῆς
χρήσεως præstantia: longe enim præstantior est usus, quam posses-
sio. Hinc Artaxerxes Longimanus Rex Persarum dicere solitus est:
Regium magis est adjicere aliquid, quam adimere. Item Ptolomæus
Lagus Rex Ægypti, melius esse ditem facere, quam ditescere. Virtus au-
tem magis versatur circa nobiliora, quàm circa ignobilia, versatur
etiam magis circa largitionem, quàm circa acceptionem; cum usus
divitiarum sit sumptus & datio, acceptio vero & custodia sit potius
quærentis & possidentis, quam utentis. (2) à virtutis proprio. Vir-
tutis enim magis proprium est εὖ ποιεῖν quàm εὖ πάσχειν, καὶ τὰ
καλὰ ποιεῖν μάλλον, ἢ τὰ ἀίχρα μὴ ποιεῖν. Illa dantis, hæc
verò accipientis sunt. (3) à virtutis consequente. χάρις seu gratia
& ἔπαινος, seu laus sunt virtutis consequentia. Jam autem gratia
& laus non accipientem sed erogantem beneficium sequuntur. (4)
à virtutis difficultate. Tendit ad ardua virtus, eademq; sudore paran-
da est. Jam facilius est accipere, quàm dare. (5) Ab experientia: Li-
berales enim dicuntur ii, qui erogare solent divitias, non verò, qui
accipere solent beneficia.

13. Mediocritas consideratur vel ἀπλῶς, ratione circumstantia-
rum, vel σχετικῶς, ratione extremorum. Ἀπλῶς quando considera-
tur, variæ attendendæ sunt circumstantiæ, partim respectu dantis,
partim respectu accipientis. Respectu dantis occurrit. (1) persona. In
persona respicimus partim statum, partim animum. Status triplici-
ter potest considerari. I. ratione ætatis. Sic pueri & impuberes non
possunt liberalitatis esse studiosi, quia nondum ad justam pervene-
runt ætatem, neq; propria possident bona, aut in sua sunt potesta-
te. Vir

te. Vir igitur liberalis justam habeat aetatem necessum est. *II. ratione libertatis.* Ita servi non possunt esse liberales, cum non sint liberi. Liberi enim & ingenui est hominis liberalitatem exercere. *II. ratione sanitatis.* Sic illi, quibus mens sana est, possunt esse liberales; qui a. sunt stulti, furiosi & alio modo corrupti, ut furiosis non sint absimiles, illi ab hac virtute penitus sunt exclusi. Deinde etiam *animus* in viro liberali est spectandus, cum in ipsa donatione non tam respectus habeatur doni, quam animi, non tam quantitatis quam voluntatis. Unde eleganter Seneca lib. 3. de Benef. scribit: *Multum interest inter materiam beneficij & beneficium. Itaque nec aurum, nec argentum, nec quicquid eorum, quae à proximis recipiuntur, beneficium est, sed ipsa tribuentis voluntas. Imperiti autem quod traditur solum, vocant beneficium.* In animo autem dantis, quaedam requiruntur ante liberalitatis actum, quaedam in ipso actu quaedam post actum. Ante actum requiritur. (1) *modestia.* Multi quidem proximo suam non denegant opem, antequam autem ferant ipsi auxiliatrices manus, solent Thraconicam quaedam superbiam vel suas decantare laudes, vel multas meditari fraudes, vel omnes accipientis reprehendere & taxare actiones, imo interdum majores praescribere leges, quam ipsa benefacta videbantur postulare. (2) *prudencia.* Haec enim si abfuerit, nullam donatio liberalitatis speciem habere poterit. (3) *celeritas.* Nam ante omnia propensum & promptum ad benefaciendum gerat animum necessum est, quicumque liberalitatis studiosus vult haberi. Verum siquidem est illud vulgatum proverbium:

Bis dat, qui cito dat, nil dat, qui munera tardat.

Hinc maximis effert propter hanc beneficiorum promptitudinem laudibus Cimonem Atheniensem Cornelius Nepos, quod *semper cum pedisequi cum nummis sint secuti, ut si quis opis ejus indigeret, haberet, quod statim daret, ne differendo videretur negare.* In actu etiam fit *celeritas*, cum, ut Seneca testatur, *ingratum sit beneficium, quod inter manus dantis diu hesit.* Celeritati conjuncta sit *voluptas.* Nam hilarem datorem ipse Dominus diligit. Et sicut omnes virtutes cum voluptate sunt conjunctae: ita etiam ipsam liberalitatem comitatur voluptas, quia vir liberalis libenter absque molestia & dolore cum quadam animi jucunditate beneficium confert. Unde haec duo

Sens-

Seneca l. 2. de beneficiis c. i. conjungit nim. *celeritatem & voluptatem* dum inquit: *Omnis benignitas properat, & proprium est libenter & cito facientis. Post liberalitatis actum requiritur in animo liberalis obli- vio. Nam si bene quid facias non meminisse fas est*, inquit Ausonius. Et Chilo Lacedæmonius dicere solitus est: *Beneficij dati oblivisci de- set, accepti meminisse*. Non igitur viro liberali adsit beneficiorum exprobratio neq; nimia eorum prædicatio.

14. Deinde quoq; attendenda est in dante *Qualitas*. Sic danda sunt necessaria, utilia & honoraria. Quoad *quantitatem* observetur *dantis facultas, accipientis egestas, ejusdemq; dignitas. Tempus oportu- nitate & celeritate mensuratur. Locus* sit partim *publicus*, si accipi- entis honor possit amplificari: partim *privatus*, si egestatem ejus ve- limus sublevare. *Finis* liberalitatis, non sit inanis gloriæ cupiditas; neq; propter quæstum aut turpem avaritiam, neq; propter favorem conciliandum, neq; propter alios fines, nisi propter solam hone- statem hujus virtutis possumus esse studiosi. Eadem etiam ratione Accipiens ut certas observet circumstantiarum classes necessum est, eas tamen uberius hæc vice explicare non possumus, cum brevitatis habere rationem debeamus.

15. Quod *Extrema* liberalitatis concernit 2. eorum numerantur. Alterum in *Excessu*, & dicitur *Prodigalitas*, *qua est vitium morale*, quod peccat in *excessu circa sumtus minores*. Quoad *appellationem* pro- digalitas dicitur à *prodigendo*: sicut Græcorum ἀσώτεια dicitur ab a part. σερητινῆ, & σῶζω servo, quia prodigi facultates & possessiones suas nō servant, sed temerè profundūt, adeoq; non servant pecuniā, nō servant victum, non servant amictū; consequenter etiam non servant vitam, neq; seiplos, quia necessaria ad vitam sustentandam instrumenta ultrò projiciunt. Quoad *objectum* versatur, ut liberalitas, ita etiam prodigalitas *circa sumtus minores*, cum ipsi- us liberalitatis & non alius rei sit excessus. Quoad *proprium actum*, peccat in *excessu*, non quidē *ratione materiae*: nā interdū etiam libe- ralis majora solet distribuere beneficia, nec tamen propterea repre- hensionem incurrit: ita magnificus etiam ratione objecti solet su- perare prodigum & tamen expers cujusvis criminis habetur: sed *ra- tione formæ*, quatenus prodigus mediocritatem negligit, neq; ullam circumstantiarum rationem attendit, nam hac ratione facilè ex- cessum

cessum committit. Quo loco & illud notandum, quod prodigus non saltem excessum ratione δόσεως; sed etiam defectum ratione κτήσεως seu ratione acceptionis committat. Unde Prodigalitas solet distingui in simplicem & mixtam. Illa eorum, qui temerè absq; ullo suo commode bona in res quaslibet profundunt, nihil a vicissim ab alijs accipiunt. Hanc v. illi exercent, qui non solum in dando modum excedunt, sed etiã in accipiendo sunt injusti, dum per fas & nefas alijs eripiunt, quæ injuste & immoderate alijs distribuere possint.

16. Alterum in defectu, & nuncupatur Avaritia, quæ est vitium morale quod peccat in defectu circa sumtus minores. Hæc longe deterius est vitium quam prodigalitas, id quod patet. (1) ex majori hujus cum liberalitate conformitate. Propius n. ad eam accedit, quia & liberalis & prodigi est dari; avari v. accipere. (2) ex majori utilitate. Nam prodigi pluribus sunt usui & commodo, quam avari. (3) ex correctionis facilitate. Facilius n. corriguntur prodigi, si sc. inopiã premantur, quam avari, qui ex firmo animi proposito videntur peccare: unde Avaritia dicitur vitium incurabile & insanabile. (4) ex subjecti qualitate. Prodigii n. plerumq; sunt juvenes; avari v. senes, adeoq; multo majorem reprehensionem incurrunt. Alias rationes si quis desiderat, adeat Ethicos, nos disputationem nostram concludimus.

Distribuit bona multa Deus dat munera cunctis,
Fortunæ spectes, corporis atq; bona.
Ipse Deus quoq; iussa dedit, quo liber ab omni
Turpis avaritiæ crimine vivat homo
Dogmata virtutis, quæ xp̄iudat cuncta gubernat.
Talia restaurant simus ut usque probi.
Iussa DEI, præcepta Ethici si sic conjungis, Amice,
Gratus eris Domino, gratus erisque probis.

Honoris & Amoris ergò appon.

M. ANDREAS Müller Pom. Eccl.

Witteb. Diaconus.

Ad

Ad Eximium atq; Præstantissimum Dn. RESPONDENTEM
Amicum suum per dilectum.

Ethica naturam sequitur, quæ munere multos
Afficit, ut fiat munere promptus homo.
Talia dum repetis, Fautor, certamine docto,
Monstras mentis opes, artis honore viges.
Spes Patris & Patriæ, Magni Patris æmula proles,
Sic tibi Miltiadis magna trophæa paras?
Gratulor his ausis, conjungat maxima votis
Pondera, qui studiis usque favere solet.

Ita precabatur

M. JOHANNES Deutschman.

Eximio, Præstantissimo atq; Humanissimo Dn. RESPONDEN-
TI, Amico, sympatriotæ & contubernali quondam dile-
ctissimo de præsentibus hisce Academicis publicis

EN Sophiæ miles novus! En tentamina prima!
Num Sophicæ turba bella movere studes?
Quid valeant humeri, tua quid conamina præstent,
Tentas, dum Cathedram scandis, & ore doces.
Laudo tuum studium, specimen, conamina laudo,
Et simul auspiciis gratulor hisce tuis.
Perge tuis studiis insistere, perge favere,
Munis. Si perges, præmia magna feres.

gratulatur

M. JOHANNES FABRICIUS,
Brandenburgo-Marchicus.

✠

00 A 6406

ULB Halle
002 916 622

3

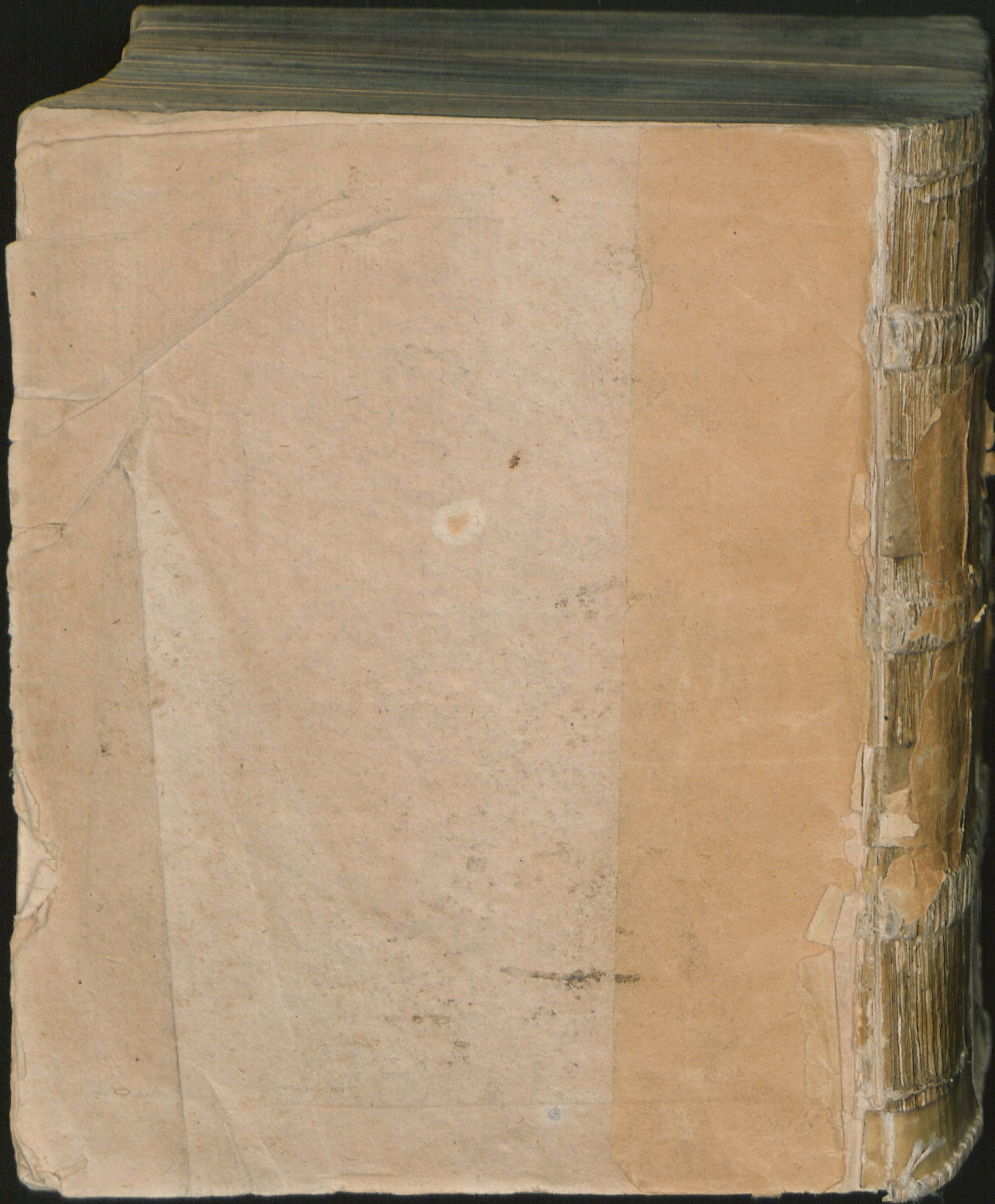

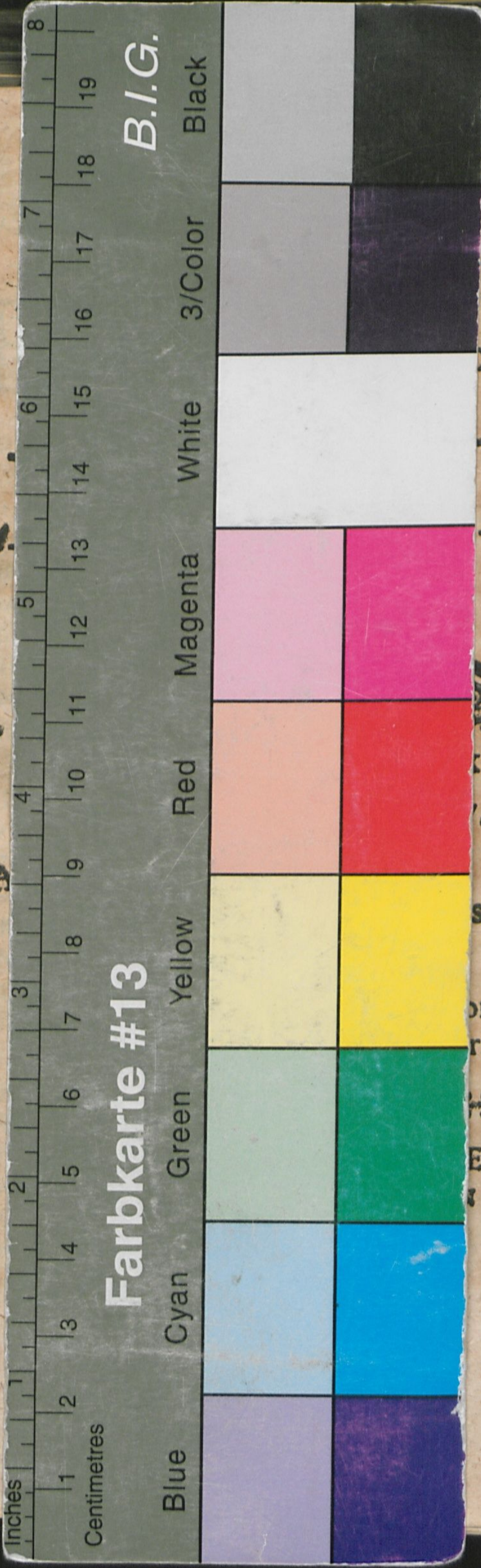
56

Retro V

VDMA

32

SU !
THICARUM
XI.
TATE
Deutschmann
to.
S
Neo-Brandenburg
s
meridianis
ri.
E,
, M.DC.LL

